

மணல் , அலகைகள்

ஊருக்குக் கிழக்கே உள்ள
பெருங்கடல் ஓர மலையாம் ,
கீ ரியின் உடல் வண்ணம் போல்
மணல் மெத்தை; அம்மெத் தமைலே
நீரிடும் அலையோ கல்வி
நிலயைத்தின் இளைஞர் போல
பரிப்பால் ஏறும் வீழும் ;
புரண்டிடும் ; பாராய் தம்பி.

மணற்கரையில் நண்டுகள்

வெள்ளிய அன்னக் கட்டம்
விளையாடி வீழ்வதைப்போல
துள்ளியே அலகைகள் மனேமலே
கரையினிற் சூழன்று வீழும்!
வெள்ளலை, கரையைத் தொடர்
மீண்டபின் சிறுகால் நண்டுப்
பிள்ளைகள் ஓடி ஆடிப்
பெரியதோர் வியப்பைச் செய்யும் .

புரட்சிக்கப்பால் அமதை

புரட்சிக்கப்பால் அமதை
பொலியுமாம் . அதுபோல் , ஓரக்
கரையினில் அலகைகள் மோதிக்
கலகங்கள் விளகைகும் ; ஆனால்
அருகூள்ள அலகைக் கப்பால்
கடலிடை அமதை அன்றோ!
பெருநீர் ரைவான்முககும் ;
வான்நிறம் பெருநீர் வாங்கும் !

கடலின் கண்கொள்ளாக் காட்சி

பெரும்புனல் நிலயும் , வானிற்
பிணந்த அக் கரையும் , இப்பால்
ஓருங்காக வடகும் தற்கும்
ஓடும் நீர்ப் பரப்பும் காண
இருவிழிச் சிறுகால் நடுசம்
எழுந்திடும் ; முழுதும் காண
ஓருகோபிச் சிறுகு வணைடும்
ஓகோகோ எனப்பின் வாங்கும் !

கடலும் இளங் கதிரும்

எழுந்தது சடுங்க திர்தான
கடல் மிசை! அட்டா எங்கும்
விழுந்தது தங்கத் துற்றல்!
வெளியலொம் ஒளியின் வீச்சு!
மழங்கிய நீர்ப்பரப்பின்
மழ்தும்பொன் னொளிபறக்கும்.
பழங்கால இயற்கை செய்யும்
புதுக்காட்சி பருகு தம்பி!

கடலும் வானும்

அக்கரை சோலை போலத்
தோன்றிடும்! அந்தச் சோலை,
திக்கலொம் திரியக் காட்டும்
இளங்கதிர்ச் சமெப்பழத்தகை
கைக்கொள்ள அம்முகில்கள்
போராடும்! கருவானத்தை
மொய்த்துமே செவ்வானாக்கி
முகித்திடும்! பாராய் தம்பி!

எழுந்த கதிர்

இளங்கதிர் எழுந்தான்; ஆங்கே
இருளின் மலே சினத்தை வதைத்தான்;
களித்தன கடலின் புட்கள்;
எழுந்தன கைகள் கொட்டி!
ஒளிந்தது காரி ருள் போய்!
உள்ளத்தில் உவகை பக்க
இளங்கதிர், பொன்னிணறத்தை
எங்கணும் இறகைக் கலானான்.

கடல் மழக்கம்

கடல்நீரும், நீல வானும்
கைகோக்கும்! அதற்கிதற்கும்
இடையிலே கிடக்கும் வள்ளம்
எழில் வீணை; அவ்வீணமைலே
அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை
நரம்பினை அசைத் தின்புத்தை
வடிக்கின்ற புலவன்! தம்பி
வண்கடல் பண்பாடல்களே!

நடுப்பகலிற் கடலின் காட்சி

Written by
Monday, 25 August 2008 18:36 -

செழுங்கதிர் உச்சி ஏறிச்
சநெ தணல் வீ சு தல் பார்!
புழுங்கிய மக்கள் தம் மகை
கூளிர் காற்றால் புதுமனை செய்து
முழங்கிற்றுக் கடல்! இவ்வயை
முழுவதும் வாழ விற சமெ மனை
வழங்கிற்றுக் கடல்! நற சலெவம்
வளர்கின்ற கடல் பார் தம்பி!

நிலவிற கடல்

பொன்னுடை களைந்து, வறே
புதிதான முத்துச் சலே
தன் இடனை அணிந்தாள் அந்தத்
தடங்கடற் பெண்ணாள், தம்பி
என்னென்று களே; அதோபார்
எழில் நிலா ஒளிகொட்டிற்று!
மன்னியே வாழி என்று
கடலினை வாழ்த்தாய் தம்பி.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>